

Պարույր Սևակ

Նոր ծանոթություն

Ծանոթանա՞նք:

Շա՛տ լավ:

Բայց ես անո՛ւն չունեմ:

Թե ուզում ես, խնդրեմ, «Հոմո Սապիենս» կոչիր

Եվ ազգանվան տեղ էլ ասա «Հարավ»:

Ես աչքերս եմ փակում:

Ես հոգնած եմ, այո՛:

Տիկնիկն էլ է հոգնում, երբ ետևից բեմի

Ինչ-որ թելեր նրան ստիպում են ապրել:

Այդ ապրե՞լ է կոչվում: Ի՞նչ իմանամ:

Ծառերը մայթերին բազմակետ են դնում.

Ունեն ինչ-որ գաղտնիք, որ ես չեմ ընդունում:

Չէ՛, ես սխալվեցի.

Գաղտնիքն ընդունում եմ,

Չեմ ընդունում արգելքն այն անտեղի,

Որ միշտ բազմակետ է բազմացրնում...

Եվ փրփուրը բերնիս ես կարող եմ վիճել,

Որ բերան է տրված ո՛չ ուտելու,

Այլ խոսելո՛ւ համար:

Եվ ավելին.

Շուրթերո՛վ են խորհում, ո՛չ թե գանգուղեղով:

Ծանոթացա՞նք:

Դեռ ո՞չ:

Շարունակե՞նք:

Սովա՛ծ են ոտներըս.

Թող հո՛ղ կոխեն մի քիչ:

Եվ աչքերս են սոված.

Չի կշտացնում լույսը...

Անմահության համար տաղանդ պետք չէ բնավ.

Հարկավոր է լինել գոնե մամոնտ կամ խոտ,

Որ իր տիպն է թողել քարածրխի շերտում...

Եվ չի պոկվում ինձնից մի անսահման կարոտ,

Ու գզվել են արդեն պարզությունից գծի:

Թե կեռ-կորությունը շոայություն է մեծ,

Չկարոտե՞նք գոնե այն կեռ-գծին,

Որ նեղ նպատա՛կ չէ,

Այլ երագա՛նք այրող...

Ծանոթացա՞նք արդյոք:

Բեթհովենի՛ց հարցրու,

Մի՛ մոռացիր, սակայն, որ նա խուլ է մի քիչ

Եվ կարող է հարցը չհասկանալ:

Իսկ ես ավելացնեմ,- քեզ օգնելու հույսով,-

Որ ինձ փոքրիշատե ճանաչելու համար

Հարկավոր է գրկվել... նախապաշարմունքից:

Որ և հեշտ չէ նույնքան,

Որքան որ ապրելը...

Ո՛չ մի գաղտնիք չունեմ իմ կնոջից անգամ,

Իսկ թե ստիպված եմ, այսուհանդերձ, ստել՝

Մեղավորը ե՛ս չեմ,

Իսկ թե ո՞վ է՝ քե՛զ ինչ:

Ինչո՞վ պիտի օգնես,

Ի՞նչ կփոխես:

Անկեղծության համար թե խաչեին,
Քրիստոսը վաղո՛ւց չէր ունենա պաշտող:
Ա՛խ, այդ պաշտամունքը, որ ձևեր է փոխում,
Ինչպես մոր մեջ սաղմը,
Բայց ծնվելիս ծնվում մի՛շտ մանուկի նման՝
Ողեղը դեռ անբան և աչքերը դեռ գոց...

Ծանոթացա՞նք արդյոք:

Դու՝ չգիտեմ,
Իսկ քեզ ճանաչեցի ես իսկապես:
Քո փոխարեն աչքերդ ասում են լուռ,
Որ ինձ համարում ես ծանրը հիվանդ,
Եվ գառանցանք՝ խոսքըս:
Բայց հավատա՛.

Խոսքս գառանցանք չէ,

Ոչ էլ հիվանդ եմ ես:
Ես պարզապես վաղուց համոզված եմ,
Որ դուր գալու ծանոթ առևտրորում
Հարկավոր է լինել չմանրվող դրամ
Եվ չծախսել իրեն կոպեկ-կոպեկ...

Ծանոթացա՞նք արդյոք:

Անշո՛ւշտ, ծանոթացա՞նք:
Բաժանվելուց առաջ թույլ տուր ասեմ գոնե,
Որ քեզ նմանները, իմ սիրելի՛,
Գուցե կարողանան ինձ ամե՛ն ինչ անել,
Բայց չեն կարող խլել լավատեսի
Իմ ժպիտը, այո՛, իմ ժպի՛տը,
Նամանավանդ եթե չմոռանանք,
Որ ժպիտի ինչ-որ մի տեսակն է նաև
Անմահ քմծիծաղը...

Մնաս բարև՛:

30.IX.1961թ.

Երևան